# 10 · Samme rett til å bli hørt

Jeg er far til en datter. Hun skal få være et barn, skjermet så lenge som mulig fra det jeg vet finnes der ute. Her inne får jeg noen glimt av det på nært hold. Mennesker jeg må dele bygningskompleks med, passere på vei til helseavdelingen eller under lufting. Menn jeg aldri ville sluppet inn i livet hennes.

Derfor er jeg for #MeToo. Derfor vil jeg at vold mot kvinner skal frem i lyset, at undertrykkelsen skal få navn, og at ingen skal kunne gjemme mishandlingen bak en pen fasade. Jeg mener det.

Jeg mener også at vi trenger #MenToo. De to kampene tåler å stå ved siden av hverandre. Hvis vi virkelig vil ha likestilling, må vi tåle å undersøke hvem som skader hvem, også når det er kvinnen som har makten i situasjonen. Også når mannen er den som sitter og ber om hjelp.

Det hjelper ikke å veie dem. Måle høyden hans. Se på skuldrene og avgjøre at han umulig kan være offeret. Du trenger ikke løfte en knyttneve for å rive et menneskes liv i stykker. Du kan gjøre det med en uriktig beskyldning som treffer riktig kontor. Da kan andre utføre resten.

Dette hører jeg historier om. Dette opplever jeg selv. Derfor har Camilla Fossum Pedersens arbeid om samværssabotasje betydd noe for meg. Det hun tok opp, er fortsatt et levende helvete for fedre som prøver å holde fast i barna sine. Å snakke om det fratar ikke en mishandlet kvinne noe som helst. Det skulle bare mangle at medfølelsen vi har kjempet frem, også tålte å bli brukt på en mann.

Jeg har beskrevet hvordan ett besøksforbud ble til tre uten at jeg hadde brutt det første. Hvordan jeg i ni måneder ble avskåret fra kontakt med datteren min når hun var hos moren. Jeg prøvde å få vite hva jeg var beskyldt for, hva moren og barnevernet hadde sagt. Jeg ønsket til og med å kunne ringe under kontroll. Også den muligheten forsvant.

Du som leser, må prøve å stå i akkurat det et øyeblikk: Det finnes påstander om deg som kan holde barnet ditt borte. Du får ikke tak i det du trenger for å svare. Men du skal likevel svare ordentlig, innen fristen, gjennom den rette kanalen. Fra fengselet. Med den tilgangen du har blitt tildelt.

Så flytter oppmerksomheten seg. Moren har sagt noe. Det finnes et vitne jeg ikke får se eller etterprøve. Skolen, barnevernet, politiet og domstolen kommer inn i bildet, mens jeg må forsøke å få noen til å undersøke hvordan dette begynte. Hva som faktisk skjedde, før beskyldningen fikk uniform og brevpapir.

Jeg mener moren saboterer samværet. Men i møte med systemet blir mannen i fengsel et ferdig svar på hvorfor situasjonen er vanskelig. Der sitter han jo. Det må da være noe med ham. Hvor lett er det da å snu blikket bort fra det moren gjør? Hvor skal jeg stå for at noen skal høre meg uten å la fengselsmuren svare først?

Bildet jeg får, er stygt. Fire hekser bøyer seg over en far som prøver å beskytte barnet sitt. Barnevern. Politi. Kriminalomsorg. Domstol. Hver med sin telefon, ledningene viklet inn i hverandre og videre inn i mørket, til skyggen av moren. De snakker sammen. Faren prøver å komme til orde under hele vekten.

Se hvem som ligger nederst. Hvordan skal han komme seg opp? Hvem undersøker påstanden før den får enda et stempel? Hvem spør hva barnet mister mens alle beskytter sin egen avgjørelse?

Og når menn tar livet sitt i fengsel, må vi tørre å spørre hva som har skjedd med håpet deres. Hva de prøvde å fortelle før de sluttet å orke. Det er også en del av det samfunnet må ville se.

Likestilling må bety at også jeg får svare. At en far kan være den som blir utsatt. At vold kan bestå i å få andre til å rive barnet ut av livet hans på et grunnlag han bestrider, og så bruke fortvilelsen hans som forklaring på hvorfor det måtte skje.

Kampen for kvinner kan ikke bli et frikort til å slutte å undersøke kvinner. Kampen mot vold må følge handlingen. Helt inn på kontoret. Helt ned i papiret. Uansett hvem som holder pennen.